

Kruistocht tegen onrecht en uitsluiting

HOORN - Thierry Schmitter was op de eerste trainingsdag van de Open WK niet van het Markermeer af te slaan. Hij verkende met zijn 2.4, de kleinste kielboot van de zeilsport, alle hoeken en gaten van de plas en kwam pas aan wal op een tijdstip dat zijn concurrenten in het clubhuis van WSV Hoorn al aan het bier zaten.

Pas toen het ging schemeren en de stijve bries meer en meer aan kracht verloor, meerde de zeiler uit Stompwijk met een brede grijns aan bij de bootlift. „Dit was een supergave training.”

Met boot en al werd hij vervolgens op het droge getakeld, waarna een man met spierballen hem in de armen nam en liefdevol in een rolstoel vlijde. Toen pas werd duidelijk waarom Schmitter zo lang was blijven dobberen op de grote plas. Het waren de vele zoete herinneringen die maakten dat hij de tijd vergat. „Ik was nogal emotioneel in mijn bootje. Hier, op dit water en in deze stad, voer ik negen jaar geleden in een 2.4 mijn eerste wedstrijdje. En hier was het dat ik dacht: dit bootje is voor mij gemaakt, dit is mijn sport. Hier kan ik met mijn dwarslaesie verder mee.”

Schmitter, 41 en vader van drie kinderen, was altijd al gek op sport. Windsurfen, jakkeren met een catamaran, extreem skiën en bergklimmen. Hij nam deel aan verscheidene klimexpedities in de Kaukasus, beklom de beruchte K2 en liet zich in Tibet uitdagen door de ruim 8000 meter hoge Shishapangma. Onderwijl droomde hij in Zwitserland, waar hij werkte als ingenieur, van een carrière als berggids.

Die droom werd op 29 november 1998 wreed verstoord. Met vier man beklom hij een bevroren waternival. Plotseling kwam er een lading sneeuw naar beneden. Hij werd zestig meter meegesleurd en

meteen wist hij dat het goed mis was. Artsen kwamen al snel met hun wrede diagnose: een complete dwarslaesie vanaf de twaalfde thoracale wervel. Schmitters eerste gedachte: „Heeft het leven nog wel zin?”

Schmitter, in de Elzas (Frankrijk) geboren en op zijn vierde in Nederland beland, kwam na zijn revalidatie al gauw tot de slotsom dat het leven nog genoeg kansen bood. Vanuit de rolstoel ontdekte hij dat er sporten waren waarin hij zijn surplus aan energie en ambitie kwijt kon. Handbiken en zeilen met een bootje, de 2.4, waarin het niet uitmaakt of je benen hebt of niet. Een bootje waarmee hij in de slag kon met de valide medemens.

Professioneel

Steeds meer lol kreeg hij in dat bootje. Financiële ondersteuning door de stichting Wedstrijdzeilen Gehandicapten maakte het mogelijk meer en professioneel te trainen en uiteindelijk leidde dat tot olympisch brons (Athene 2004), twee wereldtitels en over twee jaar, zo hoopt hij, tot een podiumplek bij de Spelen van Londen.

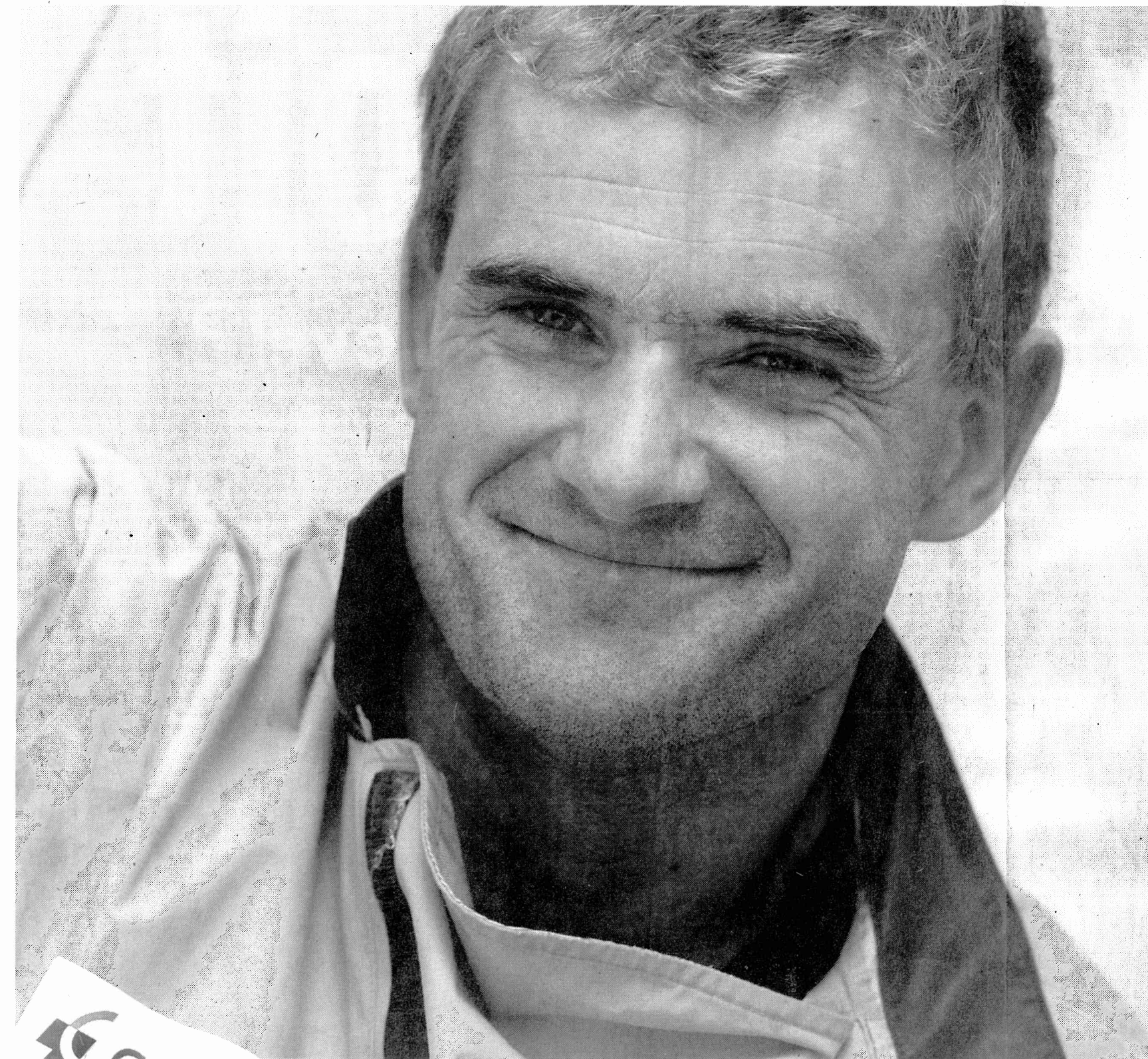
Toch was er iets dat hem niet lekker zat. Schmitter miste waardering en respect. Dat was hij niet gewend. „In de klimsport maakt het niet uit of je zwart of wit bent, man of vrouw, groot of klein, arm of rijk. In die wereld tel je mee als je een doorzetter bent en bereid bent diep in je fysieke en mentale reserves te tasten. Maar in onze maatschappij word je als gehandi-

capte zonder pardon in een hok gestopt. Zelfs door een type als Mart Smeets. Ik kon mijn oren niet geloven toen hij dit voorjaar bij Pauw en Witteman glashard beweerde dat het volk van Nederland niet geïnteresseerd is in gehandicapten-sport. Hoe komt die man daarbij? Het is niet alleen kwetsend, maar ook nog eens bijzonder arrogant een oordeel te vellen in naam van het volk. Van welke planeet komt die Smeets eigenlijk?”

Dus is zijn kruistocht tegen onbegrip en uitsluiting nog lang niet voltooid. „Door het zeilen wil ik laten zien dat gehandicapten op een hoog niveau kunnen presteren. Je kunt dat een kruistocht noemen, al is dat een groot woord. Ik doe het op de eerste plaats voor mezelf. Het is voor mij de manier om te kunnen overleven. Het enige wat ik wil is een beetje erkenning. Daarin ga ik erg ver. Daardoor kom ik soms niet erg sympathiek over bij organisatoren, maar mijn grote mond helpt wel. Kijk naar Medemblik. Daar hebben we toch maar mooi bereikt dat we mogen meezeilen bij de Regatta en de Open NK.”

Nog een succesje ligt in het verschiet: de wereldtitel in de stad waar zijn carrière als wedstrijdzeiler feitelijk begon. Schmitter gaat tijdens de vijfdaagse voor de kust van Hoorn voor de winst. Ook al is de concurrentie, met name uit landen als Canada, Duitsland, Finland en Zweden, nog zo groot. Hij ziet zichzelf al boven op het podium staan, maar wil niet pochen. „Het is niet prettig de topfavoriet te zijn. Het ligt niet in mijn aard te toeteren dat ik hier wel eventjes ga winnen. Het is beter nederig te blijven. Alleen dan kun je succesvol zijn.”

MARTIEN SCHURINK

Thierry Schmitter: „In de klimwereld tel je mee als je een doorzetter bent. Maar in de maatschappij word je als gehandicapte zonder pardon in een hok gestopt.” ARCHIEFFOTO